

Мртви кадрови

Пише: Небојша Јеврић
петак, 29 јануар 2010 21:56



Није чудо што толико волимо Русе. Нарочито руску књижевност. Изабрали смо мртвог судију. То је и за Гогоља превише. Само, никако да сазнам са чије је листе улетео. Неки су имали да дају двеста, неки шесто судија, неком је усфалио један па су мртвака предложили. Са чије ли је он листе? ПУПС се куне да није њихов. Демократе га се одричу, социјалисти га одбацују. По свој прилици да ће бити изабран са листе Римованог пука „Сава Савановић“.

Коме ли ће он да суди? Које предмете ће њему дати? Вероватно оне који су почели пре десет, двадесет година и који још трају. Оне чији су учесници одавно мртви. Комшија Драговић и комшија Миловић укачили се око међе, па потегли парницу, која се није завршила али су они у међувремену рикнули.

Партократији која је свака своју листу састављала није било битно што је човек мртав. Битно је само из које је странке.

Министарка правде говори као да јој српски није матерњи језик. Требало би да нађу неког писца, по могућности постмодернисту, да јој пише говоре.

Имали смо до сада, откад је демократија код нас заживела, разних персона на кадровским местима. Од Шећеровског до припадника Партије слободних летача. Прифалило им кадрова па изабрали кадар и за гробља. Умро човек а они га бирају. Каква латиноамеричка проза, какав Маркес, ово што се код нас дешава могуће је само у руској литератури. Мртви кадрови. Шта рећи. Да ли се зна пре колико је умро? И од чега је умро? Ко му је то дозволио да умре када је на партијској листи? Где је ту партијска послушност?! Партије обожавају оне чланове који се током мандата никад не јаве за реч. Само послушно гласају. Такви праве најсигурније каријере.

Мртвачи каријеристи су наш проналазак. Мора тако кад су нам најбољи Срби под земљом. И није ми јасно због чега се чудите. Што манишете овом систему.

Мртви кадрови

Пише: Небојша Јеврић
петак, 29 јануар 2010 21:56

Песник би рекао: “Малчице сам мртав, ал ништа не смета, смрт је само мана у очима света.”

Бити мртав није нека мана. Остаје ти у овој државици и могућност да будеш реизабран после смрти. Узмимо, на пример, Бруна Векарића. Он је тврдио да код Рашке постоји масовна гробница са мртвим Шиптарима. Гробница није нађена а Бруно Векарић је реизабран за судију. Шта ако неки од адвоката затражи изузеће живог и захтева да суди мртви судија? Који не може и да хоће да буде пристрасан. Осим тога, немогуће га је и корумпирати. Просто, само мртав Србин је поштен Србин и ја хоћу да ми он суди.

Ових дана се осећам као Бранкица Инсајдер. Да бих продао књигу „Луда кућа“, морао сам да објавим свој број телефона (064 8660276) на који је могуће наручити књигу. И тад су почеле да ми стижу љубавне поруке: “Курчево србовање. Матер ти јебем фашистичку, мајмуне један.” „Ваше колумне су последица изгубљених ратова које је Београд водио за стварање велике Србије“, и тако даље и тако редом, до разарања Вуковара.

Па се питам имам ли и ја права на заштиту? Одлучио сам да против ових који ми пишу претеће писма подигнем тужбу пред упокојеним судијом. Не прима мито а вероватно и није нека велика гужва код њега.